

www.jollibre.com

Titol original: *The Magnificent Mummy Maker*

© Del text: 1994, Elvira Woodruff

Editat originalment per Scholastic Inc. NY. USA.

© De la traducció: 2001, Mercè Senabre

© De les il·lustracions: Joaquín Marín

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-23-7

Dipòsit legal: M-39.203-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Més de 5 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La mòmia del Magnífic Manetti

Elvira Woodruff

Il·lustració de la coberta de Joaquín Marín

jollibre

*Per a Melissa Good i Melissa Kulp,
la magnífica mòmia de les quals em va fer
esgarrifar i em va inspirar aquest història.*

E.W.

Em dic Andy Manetti. Tinc deu anys i durant tot aquest temps no he fet res magnífic. Com que no em pensava pas que ho pogués fer, ja ni tan sols no ho provava. En canvi, en Jason, el meu germanastre, que també té deu anys, no ha parat de fer coses magnífiques des del dia que va néixer. És tan magnífic que la meva madras-tra, la Marie, no pot sofrir desfer-se de res que el seu fill hagi tocat. Encara té penjat a la cuina un examen d'ortografia en el qual en Jason va treure un excel·lent, i això que ja fa cinquè.

Un examen d'ortografia en el qual en Jason va treure un excel·lent quan feia tercer.

«En Jason té una memòria increïble, com la majoria dels nens superdotats», diu sempre

la meva madrastra, quan ensenya aquest paper a la gent, juntament amb tots els altres magnífics fulls d'examen d'en Jason que hi ha allà penjats, a la cuina.

8 Al costat d'aquests fulls també n'hi ha uns quants dels meus, els millors resultats dels meus esforços, però en comparació amb els excel·lents d'en Jason, els meus notables i notables alts semblen allò més normal. En Jason es veu que és «superdotat» i no pas normal com jo, i això em comença a fastiguejar!

En el meu cas, estudiar per als exàmens és una pèrdua de temps, perquè tant se val si estudio molt o poc, ja sé que no ho faré mai tan bé com en Jason. La setmana passada no em vaig ni molestar a obrir el llibre de matemàtiques pel capítol de l'examen. En canvi, el que vaig obrir va ser la capsa dels cromos de beisbol.

–Andy, que no hauries d'estar fent els deures? –em va demanar el pare.

Jo em vaig arronsar d'espatlles, sense deixar de mirar la col·lecció de cromos. El pare es

va asseure a l'espona del llit, amb el peu gairebé tocant en Rickey Jones.

–No deus pas voler acabar com jo, oi? –em va demanar–. Havent de sortir i treballar com un escarràs cada dia, i tot plegat per tenir un plat a taula. Si ara estudies, podràs arribar a ser alguna cosa. En Jason no el veus pas desvaïgat per l'habitació cada vespre, oi que no?

9

Jo em vaig tornar a arronsar d'espatlles.

–No, és clar que no –va continuar el pare–, perquè en Jason sap com s'ha d'estudiar i s'hi dedica de valent.

Vaig remugar i vaig mirar cap a la paret.

–Escolta'm, Andy, ja sé que aquests anys de viure tots dos sols, tu i jo, no han estat fàcils per a tu. Potser no he estat prou al cas de com t'anava l'escola i me n'havia d'haver ocupat més, potser les coses haurien estat diferents per a tu si...

Aquí la veu se li va tallar i es va estar una bona estona sense dir res. Jo no deixava de mirar fixament els cromos.

–Només vull el millor per a tu, Andy –va dir finalment el pare–. I deixa'm que et digui una altra cosa – es va inclinar cap a mi i va abaixar la veu–: potser sí que en Jason és llest, però tampoc no ets cap soca. Si volguessis, podries treure unes notes més bones. Només cal que ho intentis. En Jason vol treure excel·lents amb totes les seves forces. Si tu t'ho fiques al cap, també en trauràs.

–Creu-t'ho! –vaig murmurar, així que va ser fora de l'habitació–. Tot el que haig de fer és tenir moltes ganes de treure excel·lents i com per art de màgina les meves notes canviaran.

Vaig mirar cap el llibre de matemàtiques, i després vaig tornar a mirar els cromos. Aquella nit no el vaig arribar a obrir, el llibre. Em semblava ben inútil i, a més a més, tenia el cap en altres coses. No parava de pensar en allò que el pare havia començat a dir, com haurien estat diferents les coses si..., si la mare no s'hagués mort quan jo era un bebè. Era això, el que volia dir. Em vaig passar tota la nit rumiant

com hauria estat tot plegat i com seria de diferent la meua vida si la mare fos viva. Jo també seria diferent? Trauria més bones notes? Seria un nen superdotat i no pas un de normal? Seria com en Jason? Bufa! Només de pensar-hi ja tenia malsons.

L'endemà, quan la senyoreta Haverly, la professora de ciències socials, ens va dir que començaríem a estudiar el tema de l'antic Egipte, només em vaig arronsar d'espatlles i em vaig posar a mirar per la finestra. No em podia pas imaginar que amb aquell tema deixaria de ser l'Andy Manetti, un nen de deu anys normal i corrent, i em transformaria en «el Magnífic Manetti» gràcies a la meua «Mòmia Magnífica»!

—Totes les classes de cinquè estudiaran l'antic Egipte, i totes hauran de fer coses per a l'exposició en què es representarà aquesta civilització tan sorprenent —ens va explicar la senyoreta Haverly, amb la cara encesa de tan emocionada. Era el primer any que feia

de mestra i cada vegada que ens parlava d'un tema nou se li il·luminaven els ulls i es posava vermella com un perdigot.

12 –Avui llegirem què pensaven els antics egipcis sobre la mort –deia ara la senyoreta Haverly–. Us repartiré unes quantes fotocòpies on trobareu uns símbols i uns escrits, anomenats *jeroglífics*, que són els que feien servir els escriptors egipcis. Aquest escriptors es deien *escribes*. Demà començarem a treballar amb les fotocòpies i després us haureu d'estudiar els símbols, de manera que els puguem fer servir correctament en el nostre treball per a l'exposició. L'antic Egipte va ser una sorprenent...

Vaig fer un badall i la veu de la senyoreta es va anar convertint en una mena de soroll de fons. No hi pensava pas, en l'antic Egipte. El trobava avorrit, l'antic Egipte. Pensava en la col·lecció de cromos de beisbol, i em demanava si en Max Silvestri em canviaria el Ken Griffey jr. pel Will Clark. En aquest moment això sí que era interessant.

Pel cap baix fa dos anys que vaig començar la col·lecció de cromos de beisbol i no conec ningú que en tingui tants com jo. Aquest any no participava en la lliga infantil, perquè no sóc un bon jugador, ben al contrari del meu germanastre, en Jason. És una autèntica estrella i només de pensar que hi he de competir en el terreny de joc, ja m'arronso. Encara sort que en Jason no s'ha posat a fer col·lecció de cromos de beisbol.

13

La veu de la senyoreta Haverly em tornava a arribar com si flotés.

—Com que totes les classes de cinquè faran obres per a l'exposició, hem decidit de convidar els pares a una vetllada especial sobre l'antic Egipte, aquí a l'escola. Així podran veure tots els treballs que haureu fet. L'obra més bona la triarem per a la mostra d'art d'aquesta primavera. Teniu tot un ventall de possibilitats per triar el que voleu fer per presentar a l'exposició —i encara hi va afegir—: podem fer ceràmica amb fang, reproduccions de piràmi-

des, quadres de paisatges del Nil i moltes coses més.

14 Vaig tancar els ulls i vaig pensar en Jason. Sabia que la seva classe de superdotats també farien obres per a l'exposició. Em podia imaginar com seria, de fantàstica, la ceràmica, la piràmide o el quadre amb què ens sortiria en Jason. I sabia que tot plegat seria tan bo que guanyaria un premi a la mostra d'art i que en Jason tornaria a casa amb una altra medalla. Una altra cosa magnífica per penjar al tauler de la cuina.

Per què jo? De tots els germanastres del món, per què m'havia de tocar haver d'aguantar el Rata Sàvia? I per si no fos prou, havia de tenir la mateixa edat que jo, anava a la mateixa escola, i ara havíem de fer tots dos el mateix avorriment de treball.

–Ei, Andy, desperta't i fes-los córrer! –de cop i volta una veu coneguda em va interrompre els pensaments. En obrir els ulls vaig veure el meu millor amic, en Keggan McGrath, que seia davant meu, passant-me un plec de fotocòpies.

–Perdona, Keg –vaig murmurar, mentre agafava un full i passava la resta a la nena del meu darrere.

–I ara no badeu, perquè us explicaré la part més emocionant del nostre estudi –la veu de la senyoreta es va fer més forta–. Anirem al museu de Belles Arts Arton –va dir–. Potser alguns de vosaltres ja heu sentit a parlar de l'exposició sobre «Els secrets del Nil» que hi ha aquest mes.

15

En sentir això, un murmur de satisfacció va recorre l'aula. Jo vaig arronsar les espatlles. No hi veia res d'emocionant, en un museu. Penso que els museus són avorrits. En comptes d'un museu m'hauria estimat més de visitar un estadi de beisbol. Això sí que haura estat emocionant.

Els ulls de la senyoreta Haverly cada vegada semblaven més grossos.

Hi veurem aquells estris fantàstics que es fabricaven a Egipte fa segles –va continuar–. Després treballarem sobre tota la informació

que n'haurem tret, de la visita, i així podrem fer una exposició magnífica. I l'obra millor de totes la posaran a la sala infantil del museu.

16 Las senyoreta Haverly estava radiant, de tan il·lusionada. I jo vaig deixar anar un sospir de tan poc il·lusionat, perquè no pensava pas poder fer res magnífic. Vaig entaforar aquell full ple de símbols estranys dins el llibre de socials sense ni tan sols fer-hi una ullada. Vaig tornar a tancar els ulls i vaig intentar de pensar en la col·lecció de cromos de beisbol, però no me'n sortia. Tot el que se m'acudia era aquell museu gran i avorrit. Després tornariem tots plegats a l'escola a fer aquell treball tan avorrit per a l'exposició. Estava a punt de badallar quan vaig sentir que la Katie Donnalson preguntava:

–Senyoreta, que hi ha mòmies, al museu?

Vaig obrir el ulls en sentir la resposta de la senyoreta Haverly.

–Sí, a l'exposició n'hi ha una.

–Que és gaire antiga? –volia saber en Kevin Munsa.

–El tríptic del museu diu que sembla que té més de dos mil anys. Em sembla que és un bon moment per fer una ullada a la fitxa que parla de les mòmies –va dir la senyoreta–. Katie, pots començar a llegir el primer paràgraf?

Vaig buscar entre els fulls i vaig trobar la fitxa de les mòmies. Hi havia un dibuix d'una mòmia embolicada amb benes i una altra sense embenar. Embenada semblava estranya, però sense les benes encara ho semblava més. Era una persona vella, tota ossos, gairebé un esquelet. Vaig seguir el text que la Katie començava a llegir:

–«Els egipcis creien que la vida després de la mort s'assemblava molt a la vida a la terra. Per aquesta raó, protegien i conservaven els morts. Les piràmides es feien servir per protegir-ne el cos. La conservació del cos, un procés conegut com a momificació, es va desenvolupar entorn al 2.600 aC. La momificació podia durar fins a setanta dies. Primer de tot es treia el cervell del cos, sovint a través dels forats del nas.» Ai, ecs! –va cridar la Katie.

Tots plegats ens vam posar a riure i a tapar-nos el nas. La senyoreta Haverly va esperar que la cridòria disminuís per demanar a en Nelson Walters que continués llegint.

18 –«Després treien tots els òrgans vitals. Els posaven en pots segellats, tancats hermèticament. Després deixaven assecar el cos durant quaranta dies. Per dur a terme aquest procés, els egipcis feien servir un compost de sal anomenat *natron*. En acabat, tractaven el cos amb resines líquides i olis, i finalment l'embolicaven amb benes de fil.»

–Molt bé, atura't aquí –va dir la senyoreta Haverly–. Per ara ja en tenim prou, de mòmi- es. Com que en veurem una la setmana que ve, aleshores ja en tornarem a parlar, o sigui que ja podeu endreçar els fulls. Ara busqueu la pàgina cinquanta-nou del llibre.

–Una mòmia –em vaig dir ben baixet, mentre passava d'esma els fulls del llibre de socials. Vaig notar una mena de ventet al clatell i se'm va posar la pell de gallina.

Com devia ser veure una mòmia de debò? Somriuria? La podríem tocar?, em preguntava. Una mena de sensació estranya, d'emoció barrejada amb por, em va recórrer l'espina de dalt a baix, només de pensar en un cos que feia milers d'anys que era mort. Em va tornar a arribar la veu de la senyoreta Haverly, que havia començat a llegir en veu alta:

19

–«Com que els egipcis creien en una vida després de la mort, col·locaven a la tomba tot allò que un mort havia de menester per sobreviure a la vida real, coses com ara menjar, roba, joies i armes. D'aquesta manera, els egipcis creien que tenien la felicitat assegurada en la vida després de la mort.»

La senyoreta Haverly va fer una pausa.

–Que hi ha cap pregunta? –va demanar.

–Si fos la meva tomba –va dir en Keg–, si es volguessin assegurar de la meva felicitat, necessitaria un televisor, els meus tres gatets, en Surador, que és el meu peix, i refrescos i patates fregides que em duressin dos mil anys.

Tothom es va posar a riure, fins i tot la senyoreta.

20 –Saps què, Keg? No crec pas que hi trobes-
sin televisors, en cap de les tombes de l'antic
Egipte, però la resta de coses que has dit proba-
blement sí que hi eren. De menjar i moltes al-
tres coses sí que n'hi posaven, a les tombes. I si
no feien servir les coses de debò, n'hi posaven
reproduccions. Busqueu la pàgina seixanta-dos
i en trobareu un exemple.

Vaig passar el full i m'ho vaig mirar: hi ha-
via la reproducció d'un vaixell tot equipat, amb
els esclaus i les provisions. El van trobar uns
arqueòlegs en una tomba i té uns tres mil anys
–ens va dir la senyoreta Haverly.

–M'agradaria saber com se sent una mòmia
en una tomba durant tres mil anys –va comen-
tar en Keg.

Durant tota la resta de la classe no vam par-
lar de res més que de tombes i mòmies, i em
vaig començar a adonar que allò de l'antic Egipte
potser no seria tan avorrit com em pensava.

I la resta del dia vaig anar rumiant d'on devia ser la mòmia que veuríem al museu aquell dimarts.

A la nit em va costar molt d'adormir-me. El pare i la Marie repassaven factures a la taula de la cuina i per això no tenien el televisor engegat. La casa estava silenciosa, massa silenciosa, segons jo, com una tomba. De cop i volta vaig sentir una esgarrifança i em vaig tapar amb el llençol fins al coll. Això encara va ser pitjor, perquè em vaig imaginar que estava embolicat de cap a peus amb benes, com una mòmia. Em vaig treure el llençol del damunt i vaig enterrar el cap sota el coixí.

Finalment em vaig adormir, però vaig tenir un somni d'allò més estrany. Vaig somniar que tots els cromos de beisbol s'havien convertit en cromos de mòmies! En lloc de la fotografia d'un jugador, a cada cromo hi havia el dibuix d'una mòmia!

L'endemà al matí, quan em vaig despertar, des del llit estant em vaig estirar i vaig agafar

de terra la capsa plena de cromos. Vaig respirar alleugerit en passar els dits sobre les cares i les fotos dels jugadors, que coneixia tan bé, impreses als cromos.

Vaig intentar de treure'm del cap aquell somni que em neguitejava. Vaig provar de no pensar gens ni mica en mòmies, però no podia.

22 Tota la setmana me la vaig passar pensant en la visita al museu, perplex i amoïnats. No sabia per què, però era com si dins meu se m'engegués una alarma cada vegada que sentia o pensava en la paraula *mòmia*.